

Peter Skov-Jakobsens prædiken 1. søndag i advent

Taler

Peter Henrik Skov-Jakobsen
Biskop over Københavns Stift

Dato

27. november 2022

Sted

Vor Frue Kirke, København

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 21, vers 1-9

Kom ikke med hele sandheden,/ Kom ikke med havet pga. min tørst/ kom ikke med himlen når jeg beder om lys/ men kom med et glimt, med et dug.

Hvad er det for en scene, vi er vidner til? En mand på et æsel. Folkeskaren breder kapperne ud og råber hosianna i det høje. Men han kommer uden en hær af soldater. Der er ingen magtsymboler. Ingen æresvagter. Han kommer med sine disciple, med nogle kvinder og børn, og de havde oplevet noget, der aldrig er blevet glemt.

Det skete enkelte gange i Menneskesønnens liv, at han blev vred - han var indigneret vred, men det er ikke vreden, der efterlader et indtryk af ham. Tværtimod! Vi taler stadig om ham, fordi han ikke er en herskerskikkelse, der kaster med et flammehav af ord omkring sig. Han inddeler ikke verden i fordømte og frelste. Der er ikke noget religiøst, politisk eller kulturelt hovmod, der taler så højt, at ingen andre kan få ørenlyd. Han ser den nedbøjede, hende der har glemt sig selv, det mennesker der ikke kan holde livet ud. Han ser efter mennesker lige meget om de er rige eller fattige, begavede eller skamløst uvidende, og han gør sig altid lige med den moralsk mest foragtede, imens moralisterne udskammer og gør mennesker hvide i hovederne af skræk. Han stiller sig også ved siden af den overbevist troende og glemmer aldrig den tvivlende.

Undseeligheden omkring ham provokerer mig egentlig. Kunne han ikke have skrevet noget? Kunne han ikke have indprentet dem nogle læresætninger? Kunne han ikke have lært dem noget mere håndfast, hvad der er op og ned i

verden?

Var det virkelig nødvendigt at udlevere os til tro, håb, kærlighed, retfærdighed, visdom, mådehold og mod? Jeg forstår godt alle spørgsmålene, men jeg tror ikke vi havde lyttet, hvis ikke vi havde mærket, at her kommer et menneske og en Gud, der ikke er ude efter min bukken og skraben endsige at jeg skal knalde hælene sammen og adlyde. Jeg kan ikke fordrage ordet adlyde i nærheden af Jesus fra Nazareth. Det hænger nok sammen med, at jeg synes, at der blev adlydt frygteligt meget i det 20 og 21 århundrede og mennesker døde af det og blev jagede mennesker i tilværelsen.

Vi kan ranke ryggen, når vi møder Kristus. Han minder mig om at alting er til, naturen, havet, fjeldet, byerne, og menneskene og i hans sindelag afslører der sig en vilje til liv, barmhjertighed og medfølelse som får mig til at tro her midt i meningsløsheden, midt i kriserne, midt i angsten for verdens gang og midt i livets egen skønhed, og han modsiger min selvoptagethed og i bedste fald bliver jeg befriet fra at holde fast i angst, fjendskab, uvenskab og krænkelser.

Nogen vil sikkert hævde, at han ydmygede sig for meget, og at derfor fører troen på ham til underkastelse og nedværdigelse. Jeg tror det ikke. Når han kaster sit blik på verden, og vi derefter møder verden med vores blik, da fornemmer jeg hverken bedrøvelse eller underkastelse, men den anden henrykker mig og flår mig ud af selvets forkrampelse. Der er en kraft i den andens blik, der kalder på menneskelighed, tillid og barmhjertighed.

Jesus rider ind i Jerusalem, ind i byens liv, ind i verden. Han holder sig ikke for fin. Vores verden bevæger sig mellem det latterlige og det ophøjede, mellem skriget og stilheden, mellem kulden og varmen, mellem distance og nærvær. Travlhed kalder glemslen frem i mit sind. Forfængeligheden lukker mine sanser for de andre.

Troens rum er stort. Der er plads i troens rum både til mismodet og længslen. Dér hvor Jesus rider ind er det min fornemmelse, at troens rum hele tiden udvider sig. Der er hele tiden nye oplevelser og erkendelser, andre farver, mere lyd, og der er plads til menneskets kolde tavshed og til skriget. Der er også plads til, at mennesker leder efter troens ord. Mennesket kan komme med livets erfaringer, gå ud og ind af troens rum. Han rider ind i menneskers liv og efterlader en uro og en længsel efter sandhed og kærlighed. Hans styrke er

sårbarheden, som han gør os menneskelige med.

Han kommer ind i byen og forandrer vores liv med længslen, med en venten på alt godt og forhåbentlig bevæger han os til at lytte med hjertet, inden vi lader os bevæge af frihed, sandhed og barmhjertighed til at gribe til protesten, nødsskriget eller anklagen eller til jublen, den fortrolige samtale eller kærlighedserklæringen. Han hjælper os til at vende vores mørketro til forelskelse i livet! Jesus fra Nazareth kommer med en livgivende uro, udvider vores verden og gør os lydøre. Han skænker os opmærksomhed. Måtte hans forventende glæde blive vores, at også vi skænker verden og menneskene opmærksomhed og lever med uroen - lever i stilheden som han kommer med!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

1. søndag i advent, Første tekstrække, Prædiken

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/peter-skov-jakobsens-praediken-foerste-soendag-i-advent-2022>